

Föredrag - NKMR -Tinafallet

Sven-Erik Berg. Föredrag vid NKMRs Symposium på temat:
"Barnets mänskliga rättighet till privat- och familjeliv"
Hotel Scandic Crown, Göteborg, 9 september, 2017.

Jaha, först får jag tacka NKMR och Ruby Harrold-Claesson för att jag har fått förtroendet att stå här och berätta om Tinafallet, som i stor utsträckning handlar om avancerat myndighetsmissbruk på flera nivåer.

Det skall sägas direkt att jag inte känner mig bekväm i den här rollen. Under mitt arbetsliv som svetsare förekom det aldrig - så vitt jag minns – att en skara av det här formatet granskade vad jag företog mig.

Nåja,

Min klagovisa började som en verklig solskenshistoria, så till vida att vår yngre dotter Rose-Marie vid 21 års ålder - den 28 december 1993 - födde sitt första barn, ett välskapt flickebarn. Det här var inte vilket barn som helst. Nej, det var dessutom mitt och Ingrids allra första barnbarn. Idag finns det många av den kategorin.

Mamman Rose-Marie hade inte på allvar hunnit etablera sig inom arbetslivet och därmed var hon inte heller fackligt ansluten. Med andra ord fick hon anlita de sociala myndigheter som officiellt skall stötta och hjälpa.

Det hela flöt på – trots eller kanske tack vare – att hon fick nya handläggare var och varannan månad. Efter ett halvår drygt fick hon en medelålders nyutexaminerad dam och det var då mardrömmen började, en mardröm som jag nu ska försöka återge i mycket komprimerad form.. Vi är nu framme vid hösten 1994.

Det skulle visa sig att tjänstemannen aldrig hade förstått de sociala myndigheternas uppgift, nämligen *att stötta och hjälpa.*

Vi tyckte oss ana att Rose-Marie blev mer och mer tystlåten. Till sist tog hon bladet från munnen. Lagom till barnets ettårsdag hade socialsekreteraren vräkt ur sig:

- ”Vi kommer att placera barnet i ett familjehem, för du klarar inte av barnet”.

Nu kom det fram att den nämnda tjänstemannen vid alla träffar under hösten hade upprepat följande: ”Du måste inse att du inte klarar av att sköta ditt barn”.

”Du kan inte”, ”Du kan inte”.

Under våren 1995 stövlade tre (3) representanter för de sociala myndigheterna in hos modern och barnet och överlämnade en lunta om 12 stycken A4 med beteckning "Utredning" Överlämnandet skedde kl. 16.50, tio minuter innan de tre damerna skulle sluta för dagen.

Därmed fanns det inte plats för någon genomgång av handlingarna.

Vi kan tillägga att mamman Rose-Marie fick den så kallade utredningen i sin hand 41 timmar, (en dag och 2 nätter) före socialnämndens sammanträde. På direkt fråga varför handlingarna lämnades först nu, blev svaret: - "Det har inte blivit färdigt tidigare". Detta höll man fast vid, trots att utredningen var daterad fem (5) dagar tidigare.

Vi lyfter ett par noteringar ur den "utredning" som var aktuell och som omfattade 110 dagar.

Dag 28: "Flickan hade bajs i blöjan". Observera att flickan då var 14 månader. Det nämndes ingenting om att blöjan de övriga 109 dagarna var torr och fri från bajs.

Dag 63: "Det var stökigt i lägenheten". Inget sades om att mor och barn hade flyttat in dagen före och att det därför fanns kartonger och annat här och där.

Påståendena var i sig inte osanna, men det var exempel på hur man kan presentera endast fragment av sanningen och därmed får fram en önskad negativ effekt.

Det fanns under utredningens 110 dagar inte något som var positivt för Rose-Marie och barnet.

Vi hoppar till tidpunkten för socialnämndens sammanträde senvåren 1995. Nämndens ledamöter lät sig inte generas av beslutsunderlaget var ofullständigt och bristfälligt, trots att Läkarintyg och andra viktiga handlingar saknades. Oh nej då !

Man tog ett beslut som innebar ett omhändertagande jämväl LVU – Lagen om vård av unga.

Protokoll från sammanträdet visade att fjorton (14) personer deltagit vid beslutet, trots att nämnden endast bestod av elva (11) ledamöter. Protokollet var undertecknat och godkänt av ordföranden samt av protokolljusterare. Då man sände materialet till Länsrätten skickade man med försättsbladet från ett helt annat sammanträde, med delvis andra beslutsfattare,

Det kan tilläggas att den lilla flickans personnummer var felaktigt och upprepades flera gånger i handlingarna. Men, det gick tydligen bra att genomföra beslutet ändå.

Länsrätten gick emot socialnämnden, varpå kommunen överklagade. Inför förhandlingarna i Kammarrätten hade man lyckats få barnets juridiska ombud utbytt, till en som hade "RÄTT" inställning och Kammarrätten gick då på kommunens linje.

Barnet rycktes formligen ur moderns armar och placerades hos ett barnlöst par i 35-årsåldern, inte inom den egna kommunen – inte heller i någon av fyra närmaste grannkommunerna.

Barnet hamnade i Robertsfors kommun.

Det fanns formellt ett umgängesschema som innebar umgänge var tredje vecka **med upp till fyra (4) timmar vid varje tillfälle.**

I praktiken blev det i bästa fall två (2) timmar – om det nu blev av över huvud taget. Socialsekreteraren som hanterat ärendet skulle varje gång skjutsa modern till familjehemmet, men oturligt nog blev det ibland fel på hennes bil, så besöket blev bara en dryg timme.

Vid andra tillfällen blev det inställt för barnet hade drabbats av någon diffus sjukdom, så besöket blev inställt utan att ersättas med annat tillfälle.

Gång på gång begärde vi utökat umgänge men fick avslag eftersom **Fostermamman tyckte att det räckte som det var.** Vi fortsatt att kräva, gång på gång. Till sist togs det ett beslut där rubriken var **utökat umgänge**, men som i praktiken innebar **37% minskat umgänge.**

Falskheten firade många och stora triumfer.

Jag förmodar att ni, kära åhörare, vid det här laget har noterat vad det hela gick ut på, nämligen att systematiskt slå in största möjliga kil mellan mor och barn.

Samtidigt som flera i familjen Berg – och många andra, avlönade dessa marodörer.

Efter ett och ett halvt år kom Länsrätten fram till att ärendet Tina var felbehandlat. Det företogs inga omprövningar var sjätte månad, umgänget fungerade inte. Och som tungan på vågen avslöjades en av socialsekreterarens lögner inför sittande rätt. Hon tappade inte bara hakan utan även de papper hon för tillfället höll i händerna.

Länsrätten och sedermera Kammarrätten beslöt om tvångsvårdens omedelbara upphörande.

Socialsekreterarna lyckades med många fila trix hålla barnet borta från modern ytterligare ett och ett halvt år, efter Kammarrättens dom om tvångsvårdens omedelbara upphörande.

Jag fick tillgripa en kupp för att få hem flickan – efter 3 år och 17 dagars fångenskap.

Vid det här laget hade vi polisanmält två socialsekreterare för tjänstefel, alternativt grovt tjänstefel. Några dagar senare hade jag en anmälan mot mig för ”förtal”.

De båda anmälningarna placerades hos samma åklagare – förlåt CHEFSåklagare. Det dröjde inte många dagar förrän vi fick belägg för att denna kvinnliga CHEFSåklagare av allt helt enkelt struntade i åklagares objektivitetsplikt.

Hon beslöt omgående att inte inleda förundersökning beträffande den anmälan jag gjort om tjänstefel. Inget förhör med någon av parterna part. Anledningen är solklar.

Om hon hade behandlat anmälan seriöst, så hade hon behövt fälla två myndighetsutövande kollegor.

Då det gällde anmälan mot mig för ”förtal” sparades inte på krutet. Det blev förhör och kompletterande förhör med alla inblandade.

Jag fick tillfälle att ta del av en kopia från förhör med den socialsekreterare som var drivande.

I ett fyrsidigt protokoll hade hon lämnat tjugoåtta sakfel, varav ett flertal var direkt påvisbara lögner.

I detta läge hade jag ingen som helst vana av rättsliga förhandlingar och begick därför misstaget att sammanställa felaktigheterna och sände detta till Umeå tingsrätt.

Vi är nu framme vid de farsartade träffarna vid Umeå tingsrätt, som av outgrundlig anledning kallades **förhandlingar**.

Agerandet vid Umeå tingsrätt har, i snart sagt alla avseenden, skett vid sidan om de regler som normalt skall styra förhandlingar vid en rättslig instans.

Åklagare och övrig personal vid Umeå tingsrätt har gjort sig skyldig till följande:

- **Brott mot domarreglerna (Efter ens talan må ingen dömas)**
- **Brott mot Domstolsverkets normer (I ett visst skede av förhandlingarna skall den tilltalade avge sin version av vad som förevarit, vilket förvägrades mig).**

Sedan står det i protokoll att båda parter är hörda !!!

- **Brott mot åklagares objektivitetsplikt (beträffande partiskhet och Jäv)**
- **Brott mot Europakonventionen (angående allas likhet inför lagen samt allas rätt till en objektiv och rättvis rättegång)**
- **Undanhållande av bevis (Mina skriftliga insända bevis ”hade råkat komma bort” och förhören med mig spelades inte in. Med andra ord är tingsrättens protokoll bara ett referat av motpartens version, alltså en partsinlaga)**
- **Fört in felaktiga uppgifter samt för mig kränkande uppgifter i protokoll.**
- **Agerat vid sidan om de befattningsbeskrivningar som normalt skall styra tjänstgöring vid en rättslig instans.**
- **Brott mot 1974 års Regeringsform (Den offentliga makten skall utövas med respekt för människors lika värde och för den enskilda människans frihet och värdighet)**
 - **Skyddande av brottsling (Om någon döljer den som förövat brott, hjälper honom att undkomma, undandröjer bevis om brottet eller på annat dylikt sätt motverkar att det uppdagas eller beivras, döms för skyddande av brottsling till böter eller fängelse i högst ett år).**

*** Åklagaren läste i ett nummer av den lokaltidning som jag gav ut i tre årgångar följande: Om man läser mellan raderna – observera - mellan raderna, så kan man finna budskap, insinuationer och påståenden. Som är mycket kränkande för målsäganden – alltså min motpart.**

Mellan raderna !!! Vilken skola hade hon gått i ???

CHEFSÅKLAGARE !! Pyttsan !!

De ekonomiska konsekvenserna av tingsrättens övergrepp.

Utan överdrift torde man kunna säga att övergreppen vid Umeå tingsrätt har fått långtgående konsekvenser – inte minst för familjens ekonomi. Kronofogden har i flera års tid beslagtagit delar av min och min hustrus lön/pension. Inte heller den myndigheten har varit speciellt noggrann eller regelmässig i sitt agerande.

Ex. A. När vi bodde i villa med direktverkande el som enda värmekälla och redovisade (med kvitton), en boendekostnad om 4.800:-/mån, bestämde handläggande Erik Hedmark att vi hade en boendekostnad om 2.500:-/mån. Det kan tilläggas att Boverket två (2) år tidigare fastslagit att ett boende av aktuell typ kostade ca 60.000:-/år eller i runda tal 5.000:-/mån.

Exemplet som angivits ovan är bara ett av många likartade, godtyckliga åtgärder.

Det belopp jag dömdes att betala för ”förtal” var 40.000 kronor + ränta och ränta på ränta. När Erik Hedmark hade hanterat ärendet i åtta (8) år var skulden uppe i 94.000 kronor. Vad vi betalat intill dess gick inte att få reda på.

Vi tvingades periodvis leva långt under det minimibelopp som Kronofogden själv har fastställt som minimum, på grund av felaktiga beslutsunderlag. Dessbättre har jag en del vänner. En av dem erbjöd mig att låna 100.000 kronor för att lösa skulden hos Kronofogden och att betala av i den takt jag förmådde.

Den 20:de i denna månad 2017 gör jag min sextionionde och sista avbetalning.

För första gången på 17 år kan jag då säga att jag är skuldfri.

Det är verkligen fint med vänner.

Jag tror vi slutar där.

Tack för ordet !

[Huvudsida för Symposium 2017](#)

[Main page Symposium 2017](#)

[NCHR Main page](#)

[NKMR Huvudsida](#)